

Maranatha Mare

mei 2025

Jaargang 52 No 4

Emmaüsgangers

Ze kwamen Jezus tegen
maar zagen niet dat Hij het was.
Hun ogen stonden vol met vragen
of Hij wel ooit geboren was.

Ze kwamen Jezus tegen
maar zagen niet dat Hij het was.
Hun harten waren zo verslagen,
een steen voor 't graf, was alles wat er was.

Ze kwamen Jezus tegen
maar zagen niet dat Hij het was.
Ze spraken angstig over hopen
en wisten niet wat er nog verder was.

Ze kwamen Jezus tegen
maar zagen niet dat Hij het was.
Hij sprak hen aan. Hij leerde hopen
dat Hij weer leefde, er weer was.

Ze kwamen Jezus tegen
en hoorden uit zijn mond:
over de dood heen is er leven
en voelden wat echt leven was.

Ze kwamen Jezus tegen
en leerden van Hem, uit zijn mond
bij brood en wijn te delen
nu Hij weer in hun midden was.

Wij komen Jezus bij hen tegen
de Heer die leeft - (die ook gestorven was)
Wij zingen uit de diepe vreugde,
Die boven ons uit, herboren was.

Frans den Harder

https://www.gedichtensite.nl/index.php?option=com_content&view=article&id=460:emmausgangers&catid=92:pasen&Itemid=691

Totdat ...

In 1940 stelde Ds A.G. Barkey Wolf, predikant te 's-Gravenhage, een boekje samen met gebeden van Calvijn. Elk gebed sluit zich rechtstreeks aan bij een Bijbellezing.

Calvijn dankte God dat de boodschap van die Bijbellezing niet alleen betekenis had voor de mensen in de tijd van het Bijbelboek, maar ook voor de mensen van zijn tijd. En, vond Ds Barkey Wolf: voor de mensen in Nederland in 1940. En, kunnen wij eraan toevoegen: voor ons in Zuid-Afrika vandaag in 2025. Het gebed van Calvijn reikt over de eeuwen heen: "Laat ons zo allen tezamen uw heerlijke Naam en het koninkrijk van uw eniggeboren Zoon verbreiden." Zo *allen tezamen* vanaf de bijbelse tijd tot vandaag. En vanaf vandaag naar de toekomst, *totdat* ...

Dat woord "totdat" komt in de gebeden van Calvijn herhaaldelijk voor:

- ... totdat wij onze strijd gestreden hebben
- ... totdat wij onze levensloop beëindigd hebben
- ... totdat wij eindelijk het doel bereikt hebben in de eeuwige heerlijkheid waarvan wij de eerste beginselen reeds hier op aarde voor onszelf smaken mogen, door Jezus Christus, onze Heer.

"Totdat" spreekt van de gerichtheid op een levende hoop. Het laatste gebed in het boekje:

Omdat wij een gegronde *hoop* hebben,
zijn we reeds het voorhof van onze eeuwige erfenis
binnengetreden, dáár waar Christus is.
Geef ons dan, God, dat wij steeds gaan
op het pad van uw heilige roeping,
totdat wij eindelijk het doel bereiken –
de heerlijkheid waarvan Gij ons het begin
reeds hier op aarde te genieten geeft.

Het gaat dus niet over de hoop op "de toekomst", na de dood, bij God "in de hemel". Het gaat over "reeds hier" in dit leven, *totdat* we ons doel bereiken. Zei de Engelse zanger, liedjesschrijver en acteur, David Bowie (1947-2016):

*Aging is an extraordinary process
where you become the person
you always should have been.*

Nu hier leven we doelgericht, *totdat* ... we mens zijn zoals God dit bedoeld heeft. Volgens de psychologie kunnen mensen die een *doel* hebben in dit leven, en die *hoop* hebben, een goed en geestesgezond leven leiden. We hebben een doel, we hebben de hoop, "zo allen tezamen" over de eeuwen heen.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

In de Stille Week, op dinsdag 15 april overleed George Mijné, in de bijzijn van zijn geliefde Peggy. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar Peggy en Yvette en Janine en uitgebreide familie. Zie verderop de begrafenisbrief en huldeblijk aan George.

Goede Vrijdag 18 april was een bewolkte grijze dag en er was geen stroom bij de kerk. De dienst werd dus begeleid door de klanken van het fagot van Jan Willem, het avondmaal werd bedient door Yolanda en Tanya, en toen de kaarsen gedoofd werden, gingen wij in stilte en schemer uit elkaar.

Op Paaszondag 20 april kwamen wij om 8h30 bij elkaar boven in Philadelphia voor een paasontbijt. Er waren ongeveer 35 mensen, en de kleinkinderen van Joke en Eddie zorgden voor blijde kinderstemmen en een opgewekte stemming. Onze dank aan Emmy en Joke en Ferry en Ellen voor het regelen van het ontbijt, het was weer uit de kunst.

Daarna een mooie paasdienst met veel bloemen en zon en kaarsen en orgel en fagot: "De Heer is waarlijk opgestaan!"

Wij kregen ook op Beloken Pasen zondag 27 april bericht, dat de moeder van Priscilla en tante van Anafi, plotseling in haar slaap was overleden, van zaterdag op zondag, zij was 72 jaar oud. Priscilla en familie zijn vertrokken naar Zimbabwe om hun moeder te begraven en regelingen te maken voor de kinderen die zij onder haar zorg had. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar Priscilla en Anafi en uitgebreide familie.

George Mijné

George Mijné, geboren op 24 juli 1944 is overleden op 15 april 2025. Zijn uitvaartdienst vond plaats in onze kerk op donderdag 24 april 2025 om 11h00 in onze kerk.

Hieronder de woorden op zijn liturgie van de dienst en daarna een huldeblijk van zijn dochter Yvette:

George was born in wartime Amsterdam in 1944, the eldest child of George Mijné Snr and Mari Jacoba Droste Mijné. He was the eldest of five siblings, his sisters Tineke, Annemarie, Linda and his younger brother Robbie. He was part of a tight knit family, which later included his beloved wife Peggy and daughters Yvette and Janine.

He spent his childhood between Amsterdam and Laren, a town in North Holland, where he made many happy memories camping with his family. In 1995 the Mijné family bravely emigrated to South Africa, where he completed his schooling and university studies, making lifelong friends.

George made a successful career as an engineer for the utilities company Eskom, before retiring in the year 2000. He also met Peggy whom he married on 15 February 1973.

George was many things to many people: a brother, a son a husband, a father, and a friend. He was an engineer, handyman, electrician and inventor.

*He was a councillor and advisor, a source of reason and logic, and a relentless pursuer of knowledge to the end. He was one of the smartest people we will ever know and had perseverance enough to solve any problem. He could be both deeply serious and incredibly funny. He challenged us, protected us, encouraged us and had the utmost love and care for us all.
We will miss with him with all our hearts x*

Eulogy for George

Hi everyone, and thanks all for coming to celebrate George's life. For those who don't know me I am George's eldest daughter (Yvette) – and this is my sister Janine.

After dad died, we received so many lovely messages of condolence support and love from his family, friends and colleagues in all corners of the globe, in South Africa, the Netherlands, Switzerland, New Zealand, Australia, Austria the USA and more. We are overwhelmed by your love and support and truly grateful.

Looking at all the faces here today and all the messages, I realise how much dad was loved and will be missed, He made an impression on people he had met for just a few hours and all of us are saddened by his passing and will remember him fondly.

When I started thinking of dad to write this, I remembered the small things:

- his mannerisms, like grabbing his hair when dealing with a complex problem, (or a form – especially a tax form) like it helped his brain
- his direct translations, his pants pipes and tomato “juice” not sauce
- painting your face or hair as opposed to wearing makeup
- I remember him never letting me win at chess – I guess I will have to wait a while before I get to have another go.

- I remember he never liked to use his knife at dinner except to clean up all the Jus. And then he felt the need to use both knife and fork to eat jam on bread? I should note that the correct ratio for bread to butter to jam in dad's view was 1 to 1 to 1
- so many little things

Dad was full of contradictions, researching and weighing pros and cons for life's decisions and courses of action, it took him 7 years to decide on a new couch! (this might be an engineer thing). Possibly the only big thing dad did not take years over was marrying my mom, Peggy, this was a done deal in little over a half a year. (I suspect he probably still made a list).

And yet there were moments of complete spontaneity. I remember random trips to Milky Lane for soft serve or waffles on the way home from Oma and Opa. And late-night trips to Santon City, on a school night, to get "zoute drop" at the Brittons sweet shop and then the Scientific American magazine in the bookshop across the way.

Dad maintained a curiosity and desire to learn his whole life. He was always watching podcasts on quantum physics, or some other topic, with an incredible mind that did not rest. There were many times I was ambushed with a serious, detailed discussion of the latest in quantum entanglement at breakfast. I remember going to lectures on dark matter at the university with him. But it was not just an interest in his science, with questioning bordering on interrogation he would try to understand other people's passions too. What are you doing on your race car? Why are you doing it like that? What effect will that have? How does a cow shed work? The intensity of his desire to know and understand every detail seemed strange to many, but he was genuinely interested in almost any topic.....except maybe hair, makeup, fashion and soap operas.

Dad viewed the world with some suspicion, I suspect a result of growing up in post war Amsterdam. However, once you were in his "circle of trust", he would try to change the world for you. He was a mediator, worrier, general handyman, electrical appliance repair man and general problem solver. He was not good at mindless sympathy and was not the place to whine, but solve the problem Yes! He did this with perseverance, analytical ability and an incredible intellect. And it was an incredible intellect. I know some of you brought him the most complex 3D timber puzzles you could find in the hopes of stumping him. I do not know of one he did not solve and could not replicate the solution to, as he needed to understand it too.....again his desire for learning and understanding everything.

Dad was skilled with his hands building everything from a guitar, desk, side tables, our front gates in Edenvale, to a boat! a fireball which he loved to sail competitively.

Dad had unwavering principles, honesty and integrity and doing the right thing, he was direct and sometimes people were offended by this. This was

never the intention and dad often agonised over having caused offence even when none was taken. But he was never underhanded or two faced, you knew where you stood with him and what he thought. He was brave and would stand by his principles in the face of popular opinion even if he was disliked. He is braver still for rescuing us from giant hunting spiders and parktown prawns armed only with a glass or plastic bag.

To Dad his family was all important, there are so many happy family memories we share. Visiting Oma and Opa on a Saturday, braais at the aunts and uncles on the weekend, Kanasta on Friday nights with the reddish pink table cloth on the coffee table. There were unforgettable family holidays in Ramsgate, Southbroom, and Mossel Bay not to mention the many national parks. We had hiking adventures and sailing adventures and swimming adventures and camping adventures. We laughed as dad learned to windsurf near Hermanus, and froze to death on Table Mountain while smiling for the camera. We sat on his lap and drove the VW combi in the Kruger Park and trusted that he would keep us safe as he reversed that same combi, at pace, away from a grumpy male elephant. We saw Haleys Comet in the Mountain Zebra Park and saw a rabbit on easter morning. We rowed up the Touws river and swam to the otter raft at Storms River mouth. We went camping in the Drakensberg and hiked up the Tugela river. And through all of this there was Dad, loving, helping, encouraging.

He had such love for mom and us girls; I remember him helping me build a giant sand castle almost as high as me with tunnels and roads, and a giant moat in Ramsgate. As an adult I know he hated getting beach sand on himself – but for his daughter the manual labour and discomfort were no problem. He cultivated an appreciation and interest in ballet, definitely in the same category as pink shirts in his mind to that point (not for boys), but he did it because that was Neens Passion. I remember him teasing her in the kitchen at breakfast, that he was the best in his class at ballet. And won a trophy.....she was unconvinced.....especially after his demonstration. But an actual trophy is hard to refute when you have not yet learned to read the inscription.

We were privileged to grow up in a home of love, where arguments were few and soon resolved and forgotten and harsh words soon mended. Mom and dad's 52-year marriage endured through ups and downs and illness and loss. On balance I think it was definitely more happy than sad and my heart breaks for the loss of that partnership. They complimented each other; belonged together - Like Fred and Ginger, Tom and Jerry, Laurel and Hardy, Marge and Homer, butter and bread – some duos are just not the same on their own. Dad was such an incredible person, and I still can't fathom that he is gone. We love you daddy and will miss you with all our heart.

Yvette and Janine

Haar klein sakrament

Die Saterdagoggend vroeg bel 'n verpleegsuster van Herfsland, die tehuis vir bejaardes waar ek die volgende dag 'n erediens sou lei en nagmaal bedien. Sy beduie dat die dame wat normaalweg die begeleiding doen nie beskikbaar is nie maar dat een van die inwoners ingestem het om die klavier te speel vir Sondag se diens, Sy wil graag weet watter liedere ons gaan sing sodat sy 'n bietjie kan oefen. Ek gee 'n paar baie bekende gesange deur.

Sondagoggend is ek vroeg daar om vertrouwd te raak met hoe ons die nagmaal gaan bedien. Stadig, stadig kom die mense aan. Party loop met kieries, ander met loopprame, dié wat nog gemaklik kan loop, stoot mense in rolstoele die saal in. Dis naderhand tien minute voor die diens moet begin. *Waar is Marga?*, vra een dame. *Seker nog in haar kamer*, kom die antwoord. *Ek sal gaan kyk. Bly sy nog in die verste kamer op die boonste vloer?*, kom die aanbod en aanvraag.

Net toe kom Marga in, skuifel-skuifel agter haar loopraam. 'n Mens sien dadelik Marga is 'n statige, goedversorgde dame. Sy het 'n netjiese snyerspakkie aan, bypassende bloes, sykouse en hakskoene. Elke haar is op sy plek en sy is mooi gegrimeer. 'n Pêrelhalssnoer en -oorbelle rond die prentjie af.

Marga stel haarself aan my voor en sê dat sy twee stukke voorberei het om voor die diens te speel. *Asseblief*, vra ek. Met moeite skuif Marga voor die klavier in. Sy maak haar bladmusiek op die regte plek oop. Toe word sy eers stil, buig haar kop en doen 'n stilgebed. *Saggies teer is die roepstem van Jesus* is die eerste lied, Hierop volg *Ek sien 'n nuwe hemel kom*.

Die bekende note kom dalk nie heeltemal vloeiend nie en die tempo is heelwat stadiger as waaraan ek gewoond is, maar die toegewydheid en liefde waarmee elke noot gespeel word, maak die liedere wat gespeel word verruklik mooi.

Ek begin met die diens en laat as lofsang *O Heer, my God, as ek in eerbied wonder* sing. Weer is die musiek stadig, meer staccato as vloeiend, maar die senior burgers sing met oorgawe saam, al bewe sommige stemme maar so 'n effe. Na my preek, is dit tyd vir nagmaal. Ek vra vir Marga om iets te speel terwyl die brood en wyn die rondte doen. Sy speel die *Onse Vader*. Ek sien hoe sigbaar aangedaan die mense is. Om nagmaal te kan gebruik, is vir hulle kosbaar, meer nog so met die baie bekende note van die *Onse Vader* in hul ore.

Ons sluit af met *Nader, my God by U*. Dit word met soveel eerbied en gevoel gesing dat ek sukkel om saamgesing te kry as gevolg van die knop in my keel. Die gebruik is dat die predikant ná die diens by die agterste deur van die saal staan en almal 'n handdruk gee. Ek sien Marga staan by die klavier en wag tot ek klaar is.

Dominee, ek is so jammer dat ek soveel foute gemaak het met die eerste lied, sê sy vir my. In alle eerlikheid kan ek vir haar sê dat ek nie 'n enkele fout gehoor het nie, maar ek sien Marga is steeds ontsteld. Ek gee haar 'n drukkie. Dis asof

sy my nie wil laat los nie. Ook maar goed so, want toe kon sy nie sien hoe nat my oë is nie.

Marga het met haar klein sakrament van klavierbegeleiding hierdie nagmaal een van die heiligstes gemaak wat ek in my 67 jaar beleef het.

Ds Etienne Fourie (Emeritus/Benoryn)

https://nhka.org/wp-content/uploads/2025/04/Blitspos-2025_04_24.pdf

Op het juiste moment

Bij Psalm 1:3

Je kent het sprookje van Doornroosje vast. Ze prikt zich aan een spinnenwiel en ze valt voor honderd jaar in slaap. Het kasteel waarin ze woont, raakt overwoekerd door doornige rozenstruiken en de slapende prinses bestaat alleen nog in de verhalen die over haar worden verteld. Dan verschijnt een jonge, knappe prins ten tonele. Hij weet zich een weg te banen door de rozenstruiken heen, vindt Doornroosje en kust haar wakker.

Ik heb dit sprookje altijd begrepen als een romantisch verhaal over een prins die dapper de rozenstruiken te lijf gaat om de prinses te bevrijden uit haar betoverde staat. Maar dat beeld klopt helemaal niet! De crux is dat deze prins precies honderd jaar nadat de betovering in werking is gegaan, langskomt. Of, anders gezegd, hij komt precies langs op het moment dat de betovering wordt verbroken. Misschien waren er al 99 andere jonge, knappe prinses langs geweest, maar déze kwam op het juiste moment. Dat hij de weg naar Doornroosje vindt en haar kan wakkerkussen heeft helemaal niets met hém te maken, maar met het momént. De rozenstruiken gingen vanzelf opzij om de weg vrij te maken.

Ik heb vele talenten, maar eentje heb ik tot in de finesses ontwikkeld: mezelf op mijn kop geven als ik traag van begrip ben. Sommige inzichten zijn zó logisch, voelen zó helder en klaar, dat ik me vertwijfeld kan afvragen hoe het komt dat ik dat alles niet eerder heb gezien. Toch komen de meeste inzichten door iets kleins. Een enkele zin in een boek. Iets ogenschijnlijk onbenulligs dat iemand vertelt. Een beeld dat in mijn innerlijk opwelt. Niets indrukwekkends, maar het komt op het juiste momént. Precies op het moment dat ik ontvankelijk werd voor dat ene woord, dat ene beeld. Precies op het moment dat de rozenstruiken al vanzelf opzij gingen.

Dat ik maar één zinnetje of één beeld nodig heb om tot inzicht te komen, vertelt mij dat dat inzicht onbewust al voorbereid is. Dat het ergens in mij, onder de oppervlakte, heeft liggen groeien en rijpen en uiteindelijk zó rijp is geworden, dat het maar een klein haakje nodig heeft om naar mijn bewuste gehaald te worden.

Ik moest hier allemaal aan denken door Psalm 1. De mens wordt daar beschreven als een boom, geplant aan beken water, die zijn vrucht geeft op zijn tijd (Naardense vertaling). Ik ben een boom, en jij ook, en op onze tijd dragen we vrucht; ik op mijn tijd en jij op jouw tijd. Op ónze tijd! Niet eerder,

niet later. Van een appelboom moet je geen zoete vruchten verwachten in april en van een aardbeiplant niet in december. Er is een moment waarop de vrucht ontwikkeld, groot en rijp is genoeg om geoogst te worden. Dát is het moment waarop de betovering is verbroken en de rozenstruiken opzij gaan. Dát is het moment waarop het inzicht de geringste aanleiding aangrijpt om door te breken.

Dit besef ontspant mij en wel op twee manieren.

Eén. Dat gefoeter op mijzelf omdat ik traag van begrip zou zijn is niet nodig. Dat wat inzicht wekt, wordt op het juiste moment aangereikt; als het eerder was geweest, had het niet hetzelfde effect gehad. Ik zou mezelf eerder kunnen prijzen, omdat ik er ontvankelijk voor was (al vraag ik me af of dat mijn eigen verdienste is, maar dat terzijde).

Twee. Andersom: als ik vanuit mijn perspectief iets zie in het leven of verhaal van een ander en ik wil diegene tot inzicht bréngen, dan kan ik dat zeker proberen. Maar of mijn opmerking doel treft of niet, dat zegt niets over mij of over mijn inzicht-overbrengende kwaliteiten, maar over het moment waarop ik het zeg. De persoon tegenover mij is er niet ontvankelijk voor. Ik ben misschien wel een jonge, knappe prins, maar ik kwam gewoon te vroeg langs.

Geschreven door Marga Haas – 27 maart 2025

<https://margahaas.nl/parelduiken-in-de-bijbel/>

Dienstrooster mei 2025			
	zondag 4 mei	zondag 11 mei	zondag 18 mei
1	Ferry van der Kuil	Hilda Herholdt	Jan Willem Hoorweg
Bloemen	Ellen van der Kuil	Rietje Spoon	Emmy Reinten
Trakteren		Emmy Reinten	
Koffie		Priscilla Ndlovu	
	Zondag 25 mei		
1	Frouk Smal		
Bloemen	Frouk Smal		

Agenda mei 2025		
zondag 4 mei	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 6 mei	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 11 mei Moedersdag	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 13 mei	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 18 mei	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 20 mei	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 25 mei	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 27 mei	9:00-13:00	Kerkkantoor

Verjaardagen mei 2025		
donderdag 1 mei	Anita Andeweg	084 616 3553
vrijdag 2 mei	Nina Vieira	
vridag 2 mei	Rosalinda Visser	082 426 7912
vrijdag 9 mei	Rietje Spoon	072 295 6643
zaterdag 10 mei	Martin van der Kuil	072 437 5200
woensdag 14 mei	Priscilla Ndlovu	078 193 0259
donderdag 15 mei	Frouk Smal	083 707 2478
maandag 19 mei	John Jordaan	081 894 6761
donderdag 22 mei	Corry Wuestenenk	
zaterdag 24 mei	Jan de Rijk	
wonesdag 28 mei	Alea Koning	

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdi@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com